

socialpolitiske Historie en af de store grundlæggende Reforme ikke formaaede at samle Partierne om sig her i Rigsdagen. Jeg vil gerne have Lov at sige, at Forhandlingerne her i Tinget i Dag er et Vidnesbyrd om, at denne Villie, hvor den nu end har været skjult, alligevel ikke har været stærk nok til at naa dette Resultat, men at den i Tide er blevet bøjet, og jeg vil for vor sociale Lovgivnings Skyld haabe, at denne Villie ogsaa i tilsvarende Tilfælde i Fremtiden maa blive bøjet, saa det Resultat, vi her har naaet, kan være Budbringer om, at vi ogsaa i Fremtiden trods afvigende Anskuelse paa disse Omraader dog kan samles i Enighed om saadanne Opgaver, som vi her har staaet overfor.

Jeg vil gerne tilføje, at vi paaskønner fra vor Side, at den højtærede Indenrigsminister, ikke, som Ministeren sagde, i den ellefte Time, men jeg kunde fristes til at sige: paa det Tidspunkt, da Klokkeren allerede var faldet til Slag til den tolvte Time, tog Initiativet til de Forhandlinger, som nu er lykkedes. Jeg tror, at det havde været rigtigere og ogsaa klogere af den højtærede Minister, om han paa et tidligere Tidspunkt havde villet lytte i højere Grad til de Ønsker, som fremkom fra vor Side, og som nu er imødekomet, men det skal ikke hindre os i at udtale denne Paaskønnelse af, at Ministeren paa dette sene Tidspunkt har hidført den Enighed, som der nu kun er Grund til at glædes over fra alle Sider.

Denne Lov er ikke paa ethvert Punkt, som vi kunde ønske den, men den holder sig paa det neutrale Grundlag i Forholdet mellem Arbejder og Arbejdsgiver, som maatte være den ufravigelige Betingelse for, at vi skulde kunne give den vor Stemme. Saa megen Styrke har det altsaa alligevel vist sig, at den Ordning havde, som her i Landet blev grundlagt i 1907, at den har kunnet modstaa de mange, jeg vil sige, anti-sociale Udtalelser, som har været rettet imod den i de sidste Aar. Jeg for mit Vedkommende tror ikke, det ærede Medlem havde Ret, som forleden under Forhandlingerne her udtalte, at Arbejderstanden, hvis Lovforslaget blev vedtaget i dets daværende Skikkelse, vilde søge at krænke Loven, og at Arbejderne af denne Lov vilde lade sig lokke til Uærlighed. Jeg tror ikke, dette ærede Medlem havde Ret. Men noget andet er, at enhver Lov kan føres ud i Livet paa højst forskellig Maade. Naar der skal gives Lovens døde Bogstav Liv, da afhænger meget af, at alle de, hvem Loven berører, ikke staaer vendt imod den med Bitterhed og med Følelse af, at en haard

Haand har grebet ind i Rettigheder, som hidtil har været anerkendt fra alle Sider. Noget saadant vil nu ikke ske, efter at Lovforslaget har faaet den Affattelse, det i Øjeblikket har, og derfor kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale, at de Ændringsforslag, der er stillet, bliver vedtaget, og at dette høje Ting senere vedtager selve Lovforslaget.

Kayser: Paa Erhvervspartiets Vegne vil jeg gerne fremsætte nogle faa Udtalelser. De fire Partier i dette høje Ting er blevet enige om en Affattelse af dette Lovforslag, og der foreligger her en læng Række Ændringsforslag, som efter de Udtalelser, der er fremkommet, har vundet Støtte fra alle disse Partier. Vi har slet ikke faaet noget som helst at vide om, hvorledes disse Ændringsforslag vilde være formet, eller hvad de vilde dreje sig om. Umiddelbart før Mødet har vi faaet omdelt hele denne Række, og det vil selvfølgelig være ganske umuligt for os at fremkomme med Udtalelser om de enkelte af disse Ændringsforslag. Det forekommer mig, at naar der har kunnet gives alle de andre Partier Lejlighed til at behandle Ændringsforslagene, inden de kom til at foreligge her i Salen, var det ikke for meget at forlange, at der ogsaa var givet os noget længere Tid, end det nu er sket, til at indtage vor Stilling. Jeg ved meget godt, at det er ikke af nogen afgørende Betydning, om vi mener det ene eller det andet; men det vilde ikke have været urimeligt, om vi havde faaet nogen Lejlighed til at se paa Ændringsforslagene forinden, og der havde jo været Lejlighed dertil. Alting skal i denne Tid gaa overordentlig hurtigt, det kan vel ogsaa være nødvendigt; men jeg synes alligevel, at der godt kunde være taget noget Hensyn ogsaa til os, der dog er et selvstændigt Parti her paa Rigsdagen.

H. P. Hansen (Randers Amt): Den højtærede Indenrigsminister fandt Anledning til, da han nu havde Ordet — efter Forholdenes Natur noget post festum — at gøre Bemærkninger til mine Udtalelser i Mandags. Det kunde den højtærede Minister meget vel have sparet sig. Den Beklagelse, han haabede skulde komme fra Socialdemokratiets Side over mine Udtalelser, kommer den højtærede Minister til at vente forgæves paa. Men i øvrigt vil jeg sige, at han dog snarere end at bebrejde mig noget burde være mig taknemmelig for, at jeg ved mine Udtalelser sandsynligvis rakte ham en Haand, hvilket blev Anledning